తెలుసుకున్న నిజం

ఎమ్. హేమలత

"అమ్మా! నన్ను తీసికెళ్ళవూ.... అల్లరి చేయకుండా నువ్వు చెప్పినట్లు వింటాను—మరి గౌను తొడిగేసుకోనా?" ఆరేండ్ల అరుణ, జానకిని ప్రాధేయపడుతూ, వెనకే వెనకే తిరుగుతూంది. దాని చిట్టి చిట్టి కళ్ళనిండా ఎంతో ఆసక్తి! ఆ పసిదాన్ని అపరిమితంగా ఆకర్షించినది, వాకిట్లో నిలబడి వున్న 'విమానం' లాంటి కారు. అమ్మ ముస్తాబు చేసుకుంటూంది....అందులో వెడుతుంది....తనని కూడా తీసికెళ్ళాలి.. అదే దాని చిన్నారి కోరిక।

ముడిచుట్టూ పువ్వులు చుట్టుకుంటున్న జానకి తన కుచ్చెళ్ళు పట్టుకొని లేవటానికి ప్రయత్నిస్తున్న బాబిగాడిని లాగి, (కుచ్చెళ్ళు ఎక్కువా.... కుఱ్ఱకుంక ఎక్కువా?....) కింద కూలేసి "అరుణా! నీకెన్నిమార్లు చెప్పాను, కాస్త తమ్ముడిని ఎత్తుకోమని పెద్దదానివి నువ్వే వస్తానని వెంటబడితే. నీకన్న చిన్నది— శశిమాత్రం వూరకుంటుందా? అయినా నేను వెళ్ళేది....సంత కనుకున్నారా.... మిమ్మల్నందర్ని నానెత్తి నెక్కించుకొని వూరేగడానికి? ... అబ్బబ్బ.... ప్రాణానికి సుఖం లేదుకదా! ఇంట్లో ఎలాగు వేగి చస్తున్నాను. ఇక బయటకు కూడా ఎక్కడ వెంటబెట్టుకపోను, ఈ దరిద్రపు మూకని"

అంతవరకు ఈ నాటకాన్ని చిద్విలాసంతో వీక్షిస్తున్న మోహనరావుకి ఒళ్ళు మండుకొచ్చింది.

"జానకీ! నీకసలు బుద్ధుందా? పిల్లల్ని పట్టుకొని దరిద్రపుమూక అంటావేంటి? అరుణా బాబిగాడిని ఇలా తీసుకరామ్మా. మీ అమ్మ కలెక్టరు గారింటికి కదూ వెళ్త.మిమ్మల్నందరిని తీసికెళ్తే ఎలాగా?"

"అనండి....మీరు ఆలా అనక ఇంక ఎలా అంటారు. పట్టుమని పాతికేళ్ళు లేవు....ముగ్గురు పిల్లల తల్లిని. తగుదునమ్మా అని పెత్తనాలకి బయల్దేరడం... నాదే బుద్ధి తక్కువ"

జానకి ఉద్రేకం తెచ్చుకొనడం చూసి.

మోహనరావు మెత్తబడ్డాడు.

"చూడు జానకీ! అనవసరంగా ఆవేశ పడకు. తయారయ్యావుగా.... వెళ్ళిరా, నేను వుంటానుకదా, పిల్లల్ని చూసు కుంటానులే" అంటూ జానకిని సాగ నంపాడు.

అరుణని, శశిని దగ్గరికి పిలిచి కూచో బెట్టుకున్నాడు మోహనరావు. బాబిగాడు వీపుమీద చేరగిలబడి నాన్నగారి జుట్టుతో ఆడుకోవడం మొదలెట్టాడు. కూతు ళ్ళిద్దరికి తను ఎప్పుడో చదివిన "రాజ కుమార్తె" కథ చెప్పి వాళ్ళని సంతోష పెట్టేసరికి బాబిగాడు నిద్రపోయాడు. వాడిని తీసి పక్కమీద పడుకోపెట్టాడు. అరుణ హోమ్‌వర్కు చేసుకోడానికి టేబిల్ దగ్గర చేరింది. శశి బొమ్మల పుస్తకం తిరగేస్తూ నాన్న దగ్గరే కూచుంది.

మోహన్‌రావు జానకిని తలచుకొని నిజమే...పాపం పెండ్లయి ఎనిమిది సంవత్సరాలు కూ డా కా లే దు. అప్పుడే ముగ్గురు పిల్లలు. ఇంకా నయం, ఈ కుటుంబనియంత్రణ ఒకటి వచ్చి. ఇప్పటికయినా కాస్త తెరపిన బడ్డారు. పెండ్లయినప్పటినుండి పిల్లలు..సంసారం ఎంతో చలాకిగ వున్న జానకి ఎలా త యా ర యి ం ది! ఏ సరదాలు.... వేడుకలు లేవని పిల్లలమీద విసుక్కుం టూంది. తను మొగవాడు. అలా బయట తిరిగొస్తాడు. కాని, ఆడది అలా కాదుగా! అందుకే ఈరోజు తనే బల వంతం చేసి పంపాడు, స్నేహితురాలు దగ్గరికి వెళ్ళిరమ్మని. ఈనాటి కలెక్టరుగారి సతీమణి అమల, జానకి చిన్ననాటి స్నేహితురాలు.

జానకి పిల్లల్ని కసురుకుంటుందని, మోహనరావుకు కోపం. ఆణిముత్యా ల్లాంటి పిల్లలు. ముగ్గురూ మంచి పసిమి, ఆరోగ్యంతో కలకలలాడుతూ వుంటారు బాబిగాడు మరీను. చక్రాలాంటి తన పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో చూసేవారిని ఇట్టే ఆకర్షి స్తాడు. ప్రేమగా కొడుకు తల నిమురుతూ మోహనరావు మాగన్నుగ నిద్రలోకి జారుకున్నాడు.

కారు ఆగిన చప్పుడు, తలుపు తెరచిన శబ్దం విని, వులిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచాడు. మోహనరావు, "అమ్మొచ్చింది. అమ్మ వచ్చింది....అంటూ అరుణ, శశి బయ టకు పరుగెత్తారు. వెళ్ళేటప్పుడే కస్సు బుస్సు మంటూ వెళ్ళింది. ఇక అక్కడ కలెక్టరుగారి ఇంటి వైభవాన్ని చూసి ఇంకెంత చుర్రుబుర్రులాడుతుందో. ఈ భార్యామణి" అని అ ను కు ం టు న్న మోహనరావు, జానకి చేష్టలకు ఆశ్చర్య పోయాడు. శశిని, అరుణని పొదివి పట్టు కొని, ముద్దులిడుతూ ఇంట్లోకి వస్తున్న జానకి మొహంలో ఏదో ఒక అనిర్వచ నీయమైన ఆనందం వుట్టి పడుతోంది. క్రొత్త చీర నలిగిపోతూందని ముట్టుకో నివ్వని జానకి, పిల్లలిద్దర్ని అదిమిపట్టు

కొని ఆనందిస్తూంది.

సరాసరి భర్త దగ్గరికి వచ్చిన జానకి "బాబిగాడు చాలా ఏడ్చాడండీ!...పాపిష్టి దాన్ని పిల్లల్ని ఏడిపించి వెళ్ళాను" అంటూ వాటి పక్కన కూచుని బాబు వీపు నిమురుతోంది. మోహనరావుకు ఇదంతా ఒక కలలాగా తోచింది. 'ఇందులో ఏదో విశేషమే వుంది!' అనుకున్నాడు. "సరే, ఎలాగూ చెపుతుందిలే" అనుకుని, "బాబిగాడు లేచేలోపల అన్నం తిందాం, రండర్రా కన్నతల్లులూ! అంటూ పిల్లల్ని పిలిచి, భార్యతో సహా లోపలికి వెళ్ళాడు, మోహనరావు.

భోజనాలయ్యాక, బాబిగాడికి పాలు పట్టి, పిల్లలకు పక్కలు సర్ది, భర్తదగ్గరికి వచ్చింది జానకి.

మోహనరావు భార్యవేపు ప్రశ్నార్థంగా చూసాడు 'విశేషాలేమిటి?" అన్నట్లు.

"ముందు నన్ను మీరు అభినందించాలి" ఈరోజు నేను ఒక నిజం తెలుసుకున్నాను" అంది జానకి.

"అభినందనలు తరువాతా....అసలు విషయానికి రా' అంటూ మోహనరావు, జానకి చేయిపట్టుకలాగి ప్రక్కన కూచోబెట్టుకున్నాడు.

తాను అమల వాళ్లింటికి వెళ్లింది మొదలు జరిగిన విషయాలన్ని పూస గుచ్చినట్లు చెప్పడం మొదలెట్టింది జానకి.

* *

'అత్యంత అధునాతనంగా కట్టబడిన బంగళాలోనికి రివ్వున దూసుకుపోయి ఆగిపోయింది కారు. ఆ బంగళా సౌందర్యానికి ఆశ్చర్యపోయిన నేను ఇంటిలోని అలంకరణను చూసి మరింత విభ్రాంతురాలినయ్యాను. ఎందుకంటారా! అంత అందంగ, కళాత్మకంగ ఫర్నిచరు, కర్టెనులు, గోడలమీద పెయింటింగ్సు...

అబ్బో! ఇంత అని చెప్పలేం, ఆ సౌందర్యం"

"నువ్వు.... నీ చిన్ని పర్ణశాలను ఆ భవనంతో పోల్చుకొని బాధపడ్డావు.... అంతేనా!' జానకి చేతిగాజులను సవరిస్తూ మధ్యలో అడ్డుతగిలాడు మోహనరావు.

చిరునవ్వుతో భర్తను చూసిన జానకి

''ఆ మాట నిజమేనండి. నేను అమల ఐశ్వర్యాన్ని, అధునాతన ఆడంబర జీవితాన్ని చూచి ఈర్ష్యపడ్డాను. తర్వాత ఏమయిందనుకున్నారు? అమల నన్ను ఎంతో మర్యాద చేసింది. ఎంత కలెక్టరు భార్య అయినా, చిన్ననాటి స్నేహితురాలు కదా! ఇల్లంతా చూపించింది. తోటలోని వివిధ జాతి మొక్కలను ఎక్కడెక్కడి ను చి ఎంతెంత వెచ్చించి తెప్పించారో వింటూంటే తన అదృష్టానికి నాకు అసూయ కలిగినంత పని అయింది. కాఫీ, టిఫిన్ తీసుకొమ్మని డ్రెస్సింగురూములోకి తీసుకెళ్ళింది. ఇంతలోకి ఒక నాలుగేండ్ల పాప పరుగెత్తుకుంటూ అమల దగ్గరికి వచ్చింది. నేను ఆ పిల్లను చూసి తెల్ల పోయాను. ఎందుకంటారా! నల్లగా బొద్దుగా....అసలు అమల పోలిక ఏమాత్రం లేదు కదా! ఎలాగోవుంది ఆ పిల్ల. ''ఎవరీ పిల్ల ' అన్నట్లు చూసాను అమలవేపు. అమల మొహం చిన్న పోయింది. ' మా పనిమనిషి కూతురు— సరేలే, రా టిఫిన్ తీసుకుందాం' అంది అమల.

నాకు అప్పుడు గుర్తుకొచ్చింది అమలకి పిల్లలు లేరని, అందుకే యిల్లు అంత శుభ్రంగా వు ది. ' మా యిల్లు చూడు— ఎన్నిమార్లు శుభ్రపరచినా పిల్లలు నానా యాగీ చేసిపెడతారు. అబ్బబ్బ వెధవ సంత అనుకో; చస్తున్నాను. ఈ పిల్లలతో అన్నాను. అమల గబగబ నన్ను వాదిస్తూ ''అలా అనకు జానకీ! పిల్లలు వరప్రసాదితులు నేనుకూడా పెండ్లయిన క్రొత్తలో ఇప్పుడే ఏం పిల్లలు అనుకొన్నాను. కానీ నాలుగేండ్లు పిల్లలు కలుగక పోయేటప్పటికి పిల్లలో అని అరవాలనిపించింది. ఆ డాక్టరూ, ఈ డాక్టరు అని—తిరిగేటప్పటికి తేలింది, నాకు సంతానం కలిగే యోగం లేదని''

నాకు అమలను చూస్తే జాలేసింది. ఉండబట్టలేక ''ఎవరినైనా తెచ్చి పెంచుకో కూడదా'' అన్నాను.

''ఆ ముచ్చటా తీరింది జానకీ! బంధువుల పిల్లలయితే బాగుండదని అనాధ ఆశ్రమమునుండి తెచ్చి పెంచుకున్నాము. పండంటి పిల్లవాడు. నెల తిరిగేటప్పటికి, న్యూమోనియో వచ్చిపోయాడు. పాపం! కనీసం ఆ అనాధ ఆశ్రమంలో వున్నా బ్రతికేవాడేమో.'' కండ్లనీరు పెట్టుకుంటున్న అమలను చూస్తే, నాకు కడుపులో దేవినట్లయింది. బాహ్యారూపాన్ని చూసి నేను ఎంత మోసపోయాను. అమల నిజంగ ఎంత దురదృష్టవంతురాలు. పొరుగింటిపిల్లనో, పనిపిల్లలనో చేరదీస్తుందట. కాని అమల భర్త కిది ఇష్టం లేదట.

అమలను చూచి ఎంతో ఈర్ష్యపడ్డాను ముందుగా. కానీ, అమలకన్న నేను ఎంత అదృష్టవంతురాలనో తెలిసివచ్చింది. ముత్యాల్లాంటి పిల్లలు. భగవంతుడిచ్చిన వరాలు. చేతిలోవున్న మాణిక్యాలను నేను ఇన్నాళ్ళు నిరసించాను. '

జానకికి ఏమొచ్చినా పట్టలేం. ఆ విషయం తెలిసిన మోహనరావు, ' అయితే నీవు అదృష్టవంతురాలివి. నీ పిల్లలు మాణిక్యాలు. మరి నేనో!!'' అన్నాడు చిలిపిగా జానకి కళ్ళలోకి చూస్తూ.

''మీరా? మీరే నా సర్వస్వం. కీవిగా అంది జానకి, వయ్యారం ఒలకపోస్తూ.

—